No. 3120. Woensdag 1 Januari 1940. 57ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling.

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 1292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 1550
Uitgever: W. J. A. Donders.
Drukkerij van het Vicariaat.

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10

Oudejaar - Nieuwjaar

Men passeert niet een mijlpaal in het leven der mensheid, zonder een wijle te rusten in ernstige overpeinzing. In de oudejaarsnacht, welke scheiding maakt tussen oud en nieuw en toch beide aaneen koppelt, gaan de gedachten achterwaarts in belichting der herinneringen, en richten zich de verwachtingen naar voren in hoopvol of vrezend vragen aan de toekomst. Het menselijk leven, dat bij jaren geteld wordt, maakt een halt bij de wisseling des jaars, om het pas voorbije verleden en de reeds ingetreden toekomst te overzien.

Maar zowel de nog krachtig in ons voortlevende indruk van de wederwaardigheden van het ten einde spoedende, als de berekeningen en verwachtingen voor het wachtende jaar, welke ons particulier leven raken, wijken ten tweede male in het overdenkingsuur van de Silvesteravond terug voor de albeheersende, heel de wereld rondom en in ons gevangen houdende obsessie van de oorlog.

Dag en nacht in het leven-omwoelende oorlogsgebeuren levend en denkend, al vier maanden onafgebroken starend naar die al maar door voor onze ogen afwikkelende rampenfilm, is het voor ons bijna onmogelijk, om thans een overgang van de tijd te beleven, zonder onze eerste en grootste aandacht te geven aan wat in 1939 is begonnen en wellicht nog het hele jaar 1940 bezetten zal.

Het oude jaar 1939 wat in vrees voor oorlog en met geweldige bewapening is begonnen, eindigt in weedom en ellende. Dit schrikkelijk jaar waarin de 25 jarige herdenking viel van de geweldige wereldoorlog die in 1914 uitbrak, stortte over de wereld weer een nieuwe stroom van zielenleed en lichaamsverwoesting, een nietsontziend vernielingsgeweld en daarom zal 1939 nimmer geheel uit het geheugen van het thans levende mensengeslacht kunnen worden weggenomen. Zoals 1813, 1870 en 1914 zullen ook de jaren, in wier bestaan wij nog levende zijn 1939 — 1940, met onuitwisbare letters geschreven staan in het historieboek der mensheid; en tot het einde dezer eeuw zullen de waarheid en de dichting van schokkende episoden uit deze krijg weten te verhalen, zullen schrijvers en schilders in hun kunstwerken de schrikkelijke werkelijkheid van deze oorlogstijd weergeven; zullen oud-strijders van deze jaren met belangstelling en bewondering worden aangewezen als deelhebbers in de grote wereldkrijg; zullen de talloze plaatsen welke getuigen en slachtoffers waren van geweldig samentreffen der strijders als monumenten genoemd worden.

En wij die afscheid hebben genomen van 't oorlogsjaar 1939, maar helaas nog niet van de oorlog, wij, die in dit vreselijk heden, dat een eeuw in de gedachte der mensen zal voortheersen, wij voelen ons teneergehouden onder de nu reeds onmeetlijk grote stapel van bekende gruwelfeiten en voelen ons bevangen door vreze voor bekendmaking der nog ongewetene.

Te midden van de nog onverzwakt voortlevende oorlogsellende en zelfs oorlogsgevaren, is het ons niet mogelijk bij het begin van dit jaar de zich krachtig opdringende gedachte aan de oorlog te weren.

Terugblikkend op het afgelopen jaar en bijzonder de laatste maanden, welke hun bloedige sporen over de verschillende landen van Europa getekend hebben, was in ons opgekomen een onverzwakt gevoel van innig meedogen met die stervende volken en ontvolkte steden, maar tevens ook een machtig gevoel van tranen drong, om het onverdiende voorrecht, dat ons land en volk van 't directe oorlogsgeweld was gespaard gebleven; dankbaar jegens de Goddelijke Voorzienigheid, die om redenen Gode alleen bekend, de alles overweldigende, ook ons bedreigende ramp tot nog toe heeft afgewend; dankbaarheid, te groter, omdat wij ons niet zouden durven vrij pleiten van medeplichtigheid aan de wereldzonden, welke deze wereldramp tuchtigen kwam.

Dit machtig in ons opbruisend dankgevoel is op Oudejaarsavond uitgebarsten in de Katholieke heiligdommen in 'n groots en warm jubelend „Te Deum laudamus", „U God loven wij", waarin intenser dan ooit onze harten dank zongen aan God, Wiens handen 't wereldlot voor ons zo genadig hebben geleid.

En de laatste 100 dagen van het bloedjaar overdenkend, waarin iedere dag een begin kon geweest zijn van een reeks van ellenden, ook voor ons, het begin van een algeheel einde van ons volksbestaan; terugblikkend op die voorbije dagen, welke door Gods goedheid voor ons, dagen van behoud en vrede geweest zijn, hebben wij gedankt met blijde juichtoon: „per singulos dies benedicimus Te et laudamus nomen Tuum in saeculum; „voor al die dagen zegenen wij U, o God, en prijzen Uw naam onophoudelijk".

En ons van het jongste verleden met dankbaarheid in het hart wendend naar de naaste toekomst, slaan wij een blik vooruit, niet met een overdreven vrees voor de verborge[illegible] begonnen jaar, noch ook met de gedurfde onverschilligheid voor wat mogelijk blijft, maar met een betrouwen ons op Gods genadigheid verlatende.

Waar alle menselijke wijsheid en berekening falende bleek, steunt onze hoop voor het nieuwe jaar alleen op God. „Wij stellen al ons vertrouwen", zegt de Kerstrede van den H. Vader, „alleen in God". Op Hem was ons vertrouwen in 1939; met eenzelfde vertrouwen gaan we 1940 in. Fiat misericordia Tua Domine, super nos, quemadmodum speravimus in Te. „Gelijk wij op U gehoopt hebben, zo geschiede wederom Uw ontferming aan ons".

In het vaste geloof, dat van Hem ons en aller volkeren levenslot afhangt, gaan wij bij onze eerste schrede in het nieuwe jaar God met een smeekbede tegemoet voor behoud van de vrede in de gespaarde en herstel van de vrede in de geteisterde landen: „salvum fac populum Tuum Domine et benedic hereditati Tuae, et rege eos et extolle illos". „Behoud uw volk, o Heer en geef Uw zegen aan Uw erfdeel, bestuur hen en richt hen op".

Bij deze ernstige tijdswisseling, welke ons meer dan ooit, boven onze persoonlijke en zakelijke belangen, doet denken aan een vurig verlangen naar het algemeen welzijn van land en volk, van Kerk en Staten, omsluit onze jaarlijkse heilwens thans de innigste vredebede voor het oorlogende Europa, — en wensen wij allen met krachtig gevoel en machtig geluid, dat God het hore en verhore, in deze zin aan allen toe: Zalig nieuwjaar!

Wat wij, Katholieken, niet geloven

Wij Katholieken geloven niet:

Dat de Paus als staatshoofd over alle mensen, of zelfs maar over alle Katholieken zou moeten regeren;

Dat de Paus aan Katholieken, die Minister of Kamerlid zijn, bevelen kan geven over zuiver politieke zaken;

Dat de Paus een onfeilbare uitspraak kan doen over een zuiver politieke kwestie.

Want:

De Kerk is een geestelijke maatschappij en de Paus heeft een geestelijke macht. En dus hebben de Kerk en de Paus alleen te maken met de geestelijke en eeuwige belangen van de mensen; en niet met louter tijdelijke zaken.

Paus Leo ZIII heeft dat uitdrukkelijk verklaard:

„God heeft het menselijk geslacht verdeeld tussen twee machten: een kerkelijke en een burgelijke; en de eerste over goddelijke, de twede over menselijke zaken aangesteld. Elk van deze twee is binnen eigen grenzen de hoogste macht, en aan elk is een zekere maat en perk gesteld, die niet overschreden mag worden.

Wat dus in menselijke dingen op enigerlei wijze heilig is, wat strekt tot redding van de zielen en tot verheerlijking van God, behoort tot de Kerk.

Maar al het overige dat in de burgerlijke en politieke macht besloten ligt, is rechtstreeks onderworpen aan de Staat."

Zijn die woorden niet duidelijk genoeg?

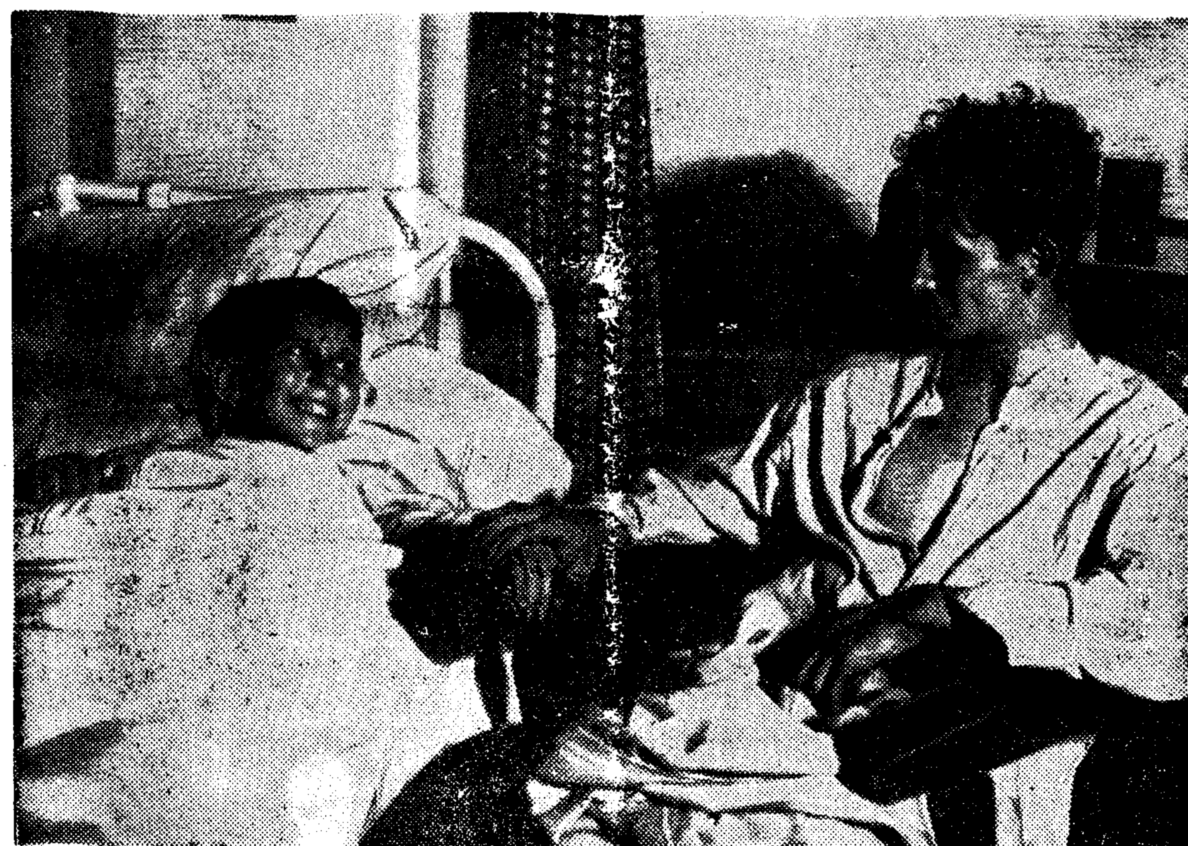
Maar **waarom** wilden de Katholieken dan met alle geweld, **dat de Romeinse kwestie werd opgelost en dat de Paus het hoofd werd van een eigen Vaticaanse Staat?**

Maar:

Waarom bemoeit de Kerk zich dan toch met de politiek?

Waarom schrijven Bisschoppen wel eens herderlijke brieven over verkiezigen en partijen?

Dat moet de Kerk wel doen. Want:

Walter Boenenger, een Duitse jongen, een der geredden van de „Simon Bolivar" met den asistent-machinist van het schip, den Nederlander J. S. Muller die eveneens tot de geredden behoort, in het ziekenhuis.

De wetten van de staat hebben heel dikwijls te maken met de moraal, met de eerbaarheid, met de rechtvaardigheid. Moet de Kerk dan niet zorgen, dat die wetten werkelijk goed zullen zijn?

De opvoeding van de kinderen is van evenveel belang voor de Kerk als voor de Staat. Moet de Kerk dan niet zorgen, dat hun karakter goed gevormd zal worden en dat ze godsdienstig zullen opgroeien?

Sommige partijen houden er beginselen en programma's op na, die een Katholiek niet mag overnemen. Moet de Kerk dan niet waarschuwen en verbieden?

[illegible] et,

Dat een autoritaire staatsvorm beter is dan een democratische, of omgekeerd;

Dat het beter is een Koning of Koningin aan het hoofd van de Staat te hebben dan een President, of omgekeerd;

Dat een grote vrijheid van de burgers beter is dan een strenge tucht, of omgekeerd.

Want:

Dat zijn zuiver politieke zaken, waar het geloof niet over spreekt. Dat zijn dingen, die zowel goed gebruikt als misbruikt kunnen worden, en waar je dus in allerlei gevallen verschillend over moet **oordelen.**

Dat zijn kwesties, waar je in het ene land heel anders tegenover staat dan in **het andere.**

Wij Katholieken geloven ook niet:

Dat wij, als we de macht in handen zouden hebben, de niet-katholieken mogen of moeten vervolgen;

Dat wij, als we de macht in handen zouden hebben, de anderen zouden moeten of mogen dwingen om katholiek te worden;

Dat wij, als wij de macht in handen zouden hebben, aan de anderen hun burgerrechten zouden mogen ontnemen.

Want:

Wij geloven wel, en heel sterk ook, dat er maar één ware godsdienst en één ware Kerk is, maar **niet, dat wij de andersdenkenden moeten vervol**[illegible]

Wij verlangen wel, dat iedereen Ka[illegible] **dat dit onder dwang zal gebeuren;**

Wij kunnen in zuiver godsdienstige dingen niet met anderen samenwerken, maar wel in de burgerlijke samenleving.

Bestaat er dus kans op een geloofsvervolging van de kant van de Katholieken?

Neen!

Zijn de Katholieken er op uit aan ons land een priesterheerschappij op te leggen?

Neen!

Bestaat dus voor ons land een „Rooms gevaar"?

Neen!

Maar al die beweringen dan, dat katholieke ministers en Kamerleden hun orders uit Rome krijgen, of van de Bisschoppen; en dat zij zich houden aan het kerkelijke recht en niet aan de Nederlandse wetten?

Zijn praatjes!

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT

Aan het begin van dit jaar hebben velen ongetwijfeld bij zich zelf de vraag gesteld: Zal de oorlog nog heel 1940 duren?

We geloven dat het antwoord op deze vraag grotendeels zal afhangen van de economische positie van Duitsland. De juiste toestand zal wel aan heel weinigen bekend zijn: maar toch weet men er wel wat van.

Als we heel optimistisch voor Duitsland rekenen, is de Duitse buitenlandse handel voor ongeveer 50% afgesneden.

Het tempo der industrie werd vertraagd door het sluiten van enkele fabrieken en door het beperken der productie van enkele andere.

Ongeveer een millioen mannen zijn werkloos geworden door het vertraagde tempo der industrie.

De kleinhandel is met meer dan de helft verminderd.

Reeds in het begin van de oorlog is reeds medegedeeld, dat Duitsland's voedselvoorziening, behalve wat boter en andere vetten betreft, niet onmiddellijk door de oorlog wordt bedreigd. Er zijn enorme voorraden en gedurende maanden en misschien zelfs wel gedurende jaren zal Duitsland in staat zijn, de voedingsmiddelen, welke het zelf niet produceert, te betrekken uit Scandinavië, Zuid-Oost-Europa, Rusland en Italië. De voortzetting van deze import hangt af van de mogelijkheid, de hoge industriële productie voor de export te handhaven.

Duitsland levert zelf meer dan 90 pct. van het benodigde vlees en Denemarken en Zuid-Oost Europa hebben voldoende surplus om de overige 10 pcta tedekken. Volgens beweringen zou de graanoogst van September van het vorige jaar een surplus opgeleverd hebben. van 1½ millioen ton en is de aardappeloogst voldoende, om de behoeften te dekken. Daartegenover staat dat het tekort aan vetten vermoedelijk nog nijpender zal worden. De walvisvaarders, die tezamen meer dan honderdduizend ton traan kunnen vervoeren, zullen het ongetwijfeld niet wagen, in de Poolzeeën te vissen, waar zij een prooi zouden kunnen worden van de Engelsen.

Verder berooft de oorlog Duitsland van de driehonderdduizend ton vis, die jaarlijks in de Noordzee worden gevangen.

De oorlog heeft verder een belangrijk tekort veroorzaakt aan ijzer en petroleum. IJzer is even belangrijk voor de industrie als benzine voor de oorlogsmachine. De oorlog kost Duitsland meer dan de helft van zijn ijzerertsen. Ongeveer twaalf millioen ton werden vroeger geimporteerd uit Frankrijk, Noord-Afrika, Brazilië en New Foundland, een invoer, die thans is afgesneden. Het grootste gedeelte van de rest van de ijzerimport komt uit Zweden. Wanneer Duitsland voort kan gaan Zweden kolen te leveren, is er geen reden, om aan te nemen, dat Zweden niet zal doorgaan, jaarlijks de gebruikelijke acht millioen ton ijzererts te leveren en misschien zelfs meer.

Een van de ernstige problemen, die de oorlog Duitsland heeft gesteld, is het olie-vraagstuk. De vijandelijkheden zijn niet van ernstige invloed op de aanvoer van olie, maar Duitse militaire autoriteiten schatten, dat het land in oorlogstijd twaalf millioen ton olie meer nodig heeft en enkelen schatten een nog hoger cijfer. Uit eigen bronnen kan het rijk thans nog geen dertig procent daarvan leveren. Door groter inspanning heeft Duitsland in het afgelopen jaar uit de enorme kolenvoorraden meer dan 3 millioen ton benzine gehaald.

Men hoopt, dat dit in 1940 kan worden opgevoerd tot 4 millioen. De oliebronnen leveren per jaar slechts zeshonderd duizend ton. Het is waarschijnlijk dat Rusland en Roemenië dit tekort zullen komen aanvullen. Roemenië beschikt over een jaarlijks surplus van zes millioen ton.

De vraag blijft echter bestaan, of Duitsland in staat zal zijn, deze hoeveelheid te vervoeren. De oorlog heeft verder de koperpositie van het rijk geschokt. Duitsland produceerde slechts een achtste gedeelte van het benodigde koper. De oorlog heeft de reusachtige invoer, die voornamelijk uit Afrika, Chili en de Verenigde Staten kwam, afgesneden. De twee belangrijkste bronnen die Duitsland overbleven, waren Finland en Zweden. Finland is geheel uitgeschakeld en Zweden kan nog geen 5 procent van Duitsland's behoefte dekken. Wat de overige metalen betreft, is Duitsland afhankelijk van Rusland, Hongarije, Joego-Slavië, Griekenland, Italië en Turkije.

De Poolse zinkmijnen maken Duitsland, wat dit metaal aangaat, onafhankelijk.

De grootste economische winst, die Polen aan Duitsland heeft opgeleverd, is jaarlijks 44½ millioen ton kolen, die prachtig kunnen dienen voor ruilhandel en voor de productie van synthetische olie.

Een belangrijke factor voor het Duitse voedselprobleem blijft de landbouw. Deze kan de huidige productiecijfers alleen handhaven, wanneer de akkers ook werkelijk bewerkt kunnen worden.

Duitse vrouwen en Poolse krijgsgevangenen werken al op de akkers. Zij zullen misschien in staat zijn, om de plaatsen in te nemen van de landbouwers, die zijn opgeroepen. Duitsland beschikt over voldoende chemicaliën om de eigen akkers te bemesten.

De invloed van de oorlog zal vermoedelijk het heftigst worden gevoeld in de kleinhandel. Officieus schat men dat er over het gehele land één op de tien winkels is gesloten tijdens de eerste twee oorlogsmaanden.

Vele fabrieken, in het bijzonder textiel- en schoen-fabrieken, zijn óf gesloten, óf ten zeerste in hun productie beperkt tengevolge van gebrek aan materiaal.

Het werklozenaantal steeg van enkele duizenden tot meer dan een millioen, naar in neutrale kringen wordt geschat. Dit was echter slechts tijdelijk, omdat de dienstplicht en de oorlogsindustrieën het surplus aan arbeidskrachten kwamen opeisen.

Gezien de reeds genomen maatregelen en de daarop geinspireerde commentaar schijnt het, dat men de oorlog op de volgende wijze wil financiëren:

Door belasting-verhoging;

Door leningen op korte termijn;

Door de gedeeltelijke mobielmaking van de fondsen van verzekeringsmaatschappijen en de deposito's der spaarbanken;

Door de publieke uitgaven op ingrijpende wijze te verlagen evenals de lonen en de prijzen, waardoor op hun beurt de prijzen voor aankopen der regering verlaagd zulen worden.

Of Duitsland hierin slagen zal, zal de toekomst en misschien wel heel spoedig, ons leren.

UIT DE INTERNATIONALE PERS.

KERKELIJKE HUWELIJKSPROCESSEN.

Een kwade volksmond beweert nog steeds dat men in Rome voor veel geld wèl zijn huwelijk ontbonden krijgt, terwijl de mindervermogende hierin niets bereikt.

En er zijn schrijvers, die dit praatje maar steeds in boeken en bladen blijven opdissen.

Dr. Bender O.P. deelt uit Rome daarover het volgende (Het Schild, afl. 4 October 1939):

„Er zijn door de Rota (kerkelijke rechtbank) gedurende het jaar 1938 behandeld: 72 processen met eis van ongeldigheidsverklaring van het huwelijk.

Van deze 72 personen waren er 31, waarbij de eiser de proceskosten kon betalen; 41 waarbij de eiser wegens armoede dit niet kon.

Van de 31 processen der betalenden zijn er 7 geëindigd met de uitspraak: het staat vast, dat het huwelijk ongeldig is, terwijl van de 24 de eis is afgewezen en dus het huwelijk niet ongeldig werd verklaard.

Van de 41 processen der armen zijn er 19 die eindigden met een ongeldigverklaring, terwijl in 11 de eis werd afgewezen.

Dat betekent dus, let wel op, lezer, dat bij processen, waarbij betalende mensen een proces begonnen om hun huwelijk ongeldig verklaard te krijgen, slechts 23 procent in het gelijk gesteld werden; dat bij processen der armen daarentegen 46 procent in het gelijk gesteld werden.

Het percentage der armen, die hun huwelijk ongeldig verklaard kregen, is dus precies tweemaal zo groot als dat der betalenden.

Deze cijfers wijzen met de grootst mogelijke evidentie uit, dat de praatjes en verdachtmakingen, dat de kerkelijke rechtbank de rijke mensen bij 't nietigverklaren van huwelijken begunstigt, een grove, laster is."

ADMIRAAL POUND.

De Engelsen hebben altijd grote zeelui gehad, admiralen van wereldnaam. In de oorlogen, die de Zeven Provinciën in hun opkomende macht en in hun gouden bloeitijd tegen de Engelsen voerden, konden de Engelse vlootbevelhebbers een tijdlang wel niet op tegen de Nederlandse admiralen, mannen als de Ruyter en de Trompen en nog verschillende anderen, maar op den duur beheersten de Engelse admiralen overal de wereldzeeën, omdat Engeland zich ontwikkelde tot imperium en zijn grootste tegenstanders Spanje en Holland tot grote beperktheid op zee werden teruggedrongen. In de nieuwere tijden glansde vooral de naam van Nelson, die in Engeland met recht niet minder vereerd wordt dan bij ons De Ruyter. Er liggen een paar eeuwen tussen beide mannen. Maar zij tonen gelijkenis in optreden en houding. Hun positie in de geschiedenis is niet ongelijk. In de gehele negentiende eeuw was het werk der vloten van geen grote krijgskundige betekenis. Engeland had nergens concurrentie te duchten. Japan begon zich weliswaar ter zee te ontwikkelen, maar dit kon de Engelse vloot weinig deren. Alleen moesten de Engelse vlootbases in het Verre Oosten tegenover Japan worden versterkt, toen de jonge marine van het land van de Rijzende Zon de verouderde vloten van den Tsaar aller Russen had vernietigd. In de negentiger jaren begon Engeland ter zee een geduchte tegenstander te krijgen in Duitsland, dat zijn vloot verontrustend begon uit te breiden en schepen bouwde, die aan de Engelse slagschepen niet onevenwaardig waren. Engeland trachtte met keizer Wilhelm II, die in groot-admiraal von Tirpitz een organisator van de eerste rang had gevonden, tot een accoord te komen. De keizer wekte namelijk hevig Albion's wantrouwen, toen hij zichzelf de symbolische titel verleende van admiraal van de Atlantische Oceaan en zijn dierbare neef, Tsaar Nikolaas II, onthaalde op de titel van admiraal van de Stille Oceaan (dit was vóór de Japan-Russische oorlog), Wilhelm II stoorde zich niet aan het Engelse wantrouwen en bouwde voort. In de wereldoorlog was de keizer zeer zuinig op zijn vloot, zeer tegen de zin van von Tirpitz, die zeeslagen wilde leveren. De Engelse vloot kreeg niet veel meer te doen dan konvooi-bewakings- en blokkade-dienst en bestrijding der U-Boten. Eenmaal slechts had een zeeslag plaats. Bij

Skagerrak. De slag bleef onbeslist. Beide partijen eisten echter voor zich de overwinning op. Het roemloos einde der Duitse vloot kwam bij de Duitse ineenstorting te land. Zij moest uitgeleverd worden en pleegde later „zelfmoord" te Scapa Flow. Thans kan de Duitse vloot in getalssterkte zich niet met de Engelse meten.

De Engelse vloot van nu is zeer machtig, maar daarom niet minder trefbaar, wat we in de laatste weken reeds drastisch hebben beleefd. Als de „sterke man" der Engelse marine wordt op het ogenblik beschouwd admiraal Sir Dundley Pound, die als eerste zeelord van de Admiraliteit de opperste bevelhebber is van de Engelse vloot. Hij is een vooraanstaand vertegenwoordiger van de „moderne" school der strategie-ter-zee, welke opkomt voor de leer van het offensief en initiatief en de min of meer passieve politiek der Britse marine-strategen uit de wereldoorlog bestrijdt. Tevens is Sir Dundley de gezaghebbende autoriteit in alle vraagstukken der zeevaart. Hij heeft een boek over deze vraagstukken geschreven en dit is tegenwoordig het tekstboek der Britse marine. Pound treedt energiek voor zijn opvattingen in het krijt, ook wanneer hij de meeste stemmen tegen zich heeft. Dit bezorgde hem vele vijanden. Zo wekte het bijvoorbeeld op de Genese ontwapeningsconferentie grote sensatie, toen hij heftige oppositie voerde tegen een algemeen voorstel van de marine-commissie. Volgens dit plan zou het aan oorlogvoerende mogendheden verboden zijn, oorlogsschepen van vreemde staten in beslag te nemen, welke bij het uitbreken van een oorlog op de werven van hun eigen gebied in aanbouw zouden zijn. Dit verbod was reeds opgenomen in het verdrag van Washington. Het feit, dat een Brits admiraal dit verdrag wilde veranderd zien, leidde tot protesten der Verenigde Staten, van Frankrijk, Japan en Italië en van de Engelse Labour-partij.

Admiraal Pound is een der beste organisators der vloot. Reeds als kapitein zorgde hij voor verbeteringen van organisatorische aard, die nog heden van kracht zijn. Het ambt van leider der operaties, dat hij in de laatste jaren van de wereldoorlog bekleedde, was op de eerste plaats van organisatorisch karakter. Voor dien was Pound commandant van het linieschip „Colossus", op welks brug hij ook stond tijdens de slag van Skagerrak en dat de enige Britse eenheid was, die door Duitse granaten werd getroffen. Van 1925—27 was Pound chef van de staf van de commandant van de Middellandse Zee-vloot, admiraal Sir Roger Keyes. Vervolgens werd hij stafchef van de admiraliteit te Whitehall. Pound is ook een uitstekend diplomaat. Hij was gedelegeerd bij de vredesonderhandelingen te Versailles en was lange tijd vertegenwoordiger der Britse marine in de permanente commissie van de Volkenbond. Deze diplomatieke vaardigheid kwam hem bijzonder van pas, toen hij van Maart 1936 tot Mei 1939 fungeerde als commandant van de Middellandse Zeevloot. Zijn schepen kwamen in die tijd niet tot rust en stoomden van het ene naar het andere einde van de Middellandse Zee, toen politieke gebeurtenissen van de eerste rang plaats hadden in Abessinië, Palestina, Spanje, Egypte en Albanië. Pound organiseerde ook de internationale patrouilledienst tegen de onderzeeboten in de Middellandse Zee tijdens de Spaanse burgeroorlog. Hij verhinderde ook de verovering van Minorca door de Italianen door bedachtzame diplomatieke stappen bij Franco. Toen de opstand in Palestina in de herfst van 1938 gevaarlijk werd riep men Pound te hulp.

Thans is hij eerste zeelord der Admiraliteit.

DE OPPERBEVELHEBBER DER FRANSE VLOOT.

Over admiraal Darlan schreef een medewerker van het weekblad „Candide" onlangs, dat hij zich in de parlementaire wereld even gemakkelijk weet te bewegen, alsof hij een slagschip manoeuvreerde.

Deze uitdrukking typeert de verdiensten van den man uitstekend. Admiraal Darlan is niet slechts een goed zeeman, die de capaciteiten heeft Europa's tweede vloot en haar krijgsverrichtingen te commanderen; hij heeft in vredestijd deze vloot goeddeels opgebouwd.

Sedert het einde van de oorlog van 1914, heeft Darlan in de Franse marine achtereenvolgens de belangrijkste posten bekleed. Eerst als medewerker van den minister der Vloot, Georges Leygues, wiens kabinetschef hij was, vervolgens als chef van de generale staf der vloot, vindt men Darlan aan de oorsprong van alle belangrijke beslissingen, welke bij de marine zijn genomen. Nagenoeg alle eenheden van de vloot, waarover hij thans het bevel voert, werden op zijn initiatief gebouwd.

Twee anecdotes tonen aan, dat Darlan een man is, die weet, wat hij wil, en doorzet, wat hij wil.

In een periode, waarin het begrip „ontwapening" — voor de anderen — nog aan de Europese orde was, wilden de Engelsen de Fransen overreden af te zien van de voorgenomen bouw ener duikbootvloot van 75.000 ton en genoegen te nemen met een tonnage voor dat door de Engelsen gevreesde wapen van 50.000 ton, wat ook de tonnage was der Engelse onderzeevloot.

Het Franse ministerie van Buitenlandse Zaken ondersteunde dit Engelse voorstel, tot grote woede van den minister van Marine Georges Leygues. Deze wees Darlan als vlootexpert aan en iedereen dacht, dat de admiraal de door Engeland gevraagde concessie ging doen. Maar voor te vertrekken, aldus René Bruyere in „Candide", antwoordde admiraal Darlan, wien ik mijn ongerustheid had medegedeeld:

„Ik heb slechts een pyama en een tandenborstel in mijn valies geladen; ik zal het weer gemakkelijk kunnen pakken, indien ik te Londen verplicht word de trein terug naar Parijs te nemen".

Darlan kon, in Londen aangekomen, zijn koffer inderdaad weer pakken, maar niet zo subiet als men gevreesd had, en nadat de Engelsen hun goedkeuring hadden gehecht aan de 75.000 ton Franse onderzeeërs.

De tweede anecdote heeft betrekking op de aanwinst der vier kruisers van het type „Marseillaise", de beste wellicht, welke van deze categorie ter wereld bestaan. Weer had Georges Leygues de noodzakelijke credieten voor hun bouw van het parlement weten te krijgen. Te vijf uur des namiddags van zekere dag had de „commission des marchés" harerzijds de vereiste beslissingen genomen. Enige minuten later gaf admiraal Darlan de opdrachten door naar de aangewezen scheepsbouwwerven. Hij was namelijk beducht, dat Buitenlandse Zaken tegen deze bouw verzet zou aantekenen. Inderdaad gebeurde dit dan ook. Maar de minister van Marine bevond zich nu voor de keus of zijn kabinetschef te desavoueren, of de bouw zijn beloop te laten hebben. Hij koos het laatste.

Thans kan Engeland er tevreden over wezen, dat destijds over het lot van de Franse vlootaanbouw gewaakt werd door een man, die niet met al Engelands wensen rekening wilde houden.

Zijn belangrijkste functie in het ministerie van de Rue Royale heeft Darlan slechts uitgeoefend tussen verschillende effectieve commando's bij de vloot door. Darlan heeft gevaren op alle zeeën. Hij heeft officieren opgeleid. Aan zijn tegenwoordige oppercommando is voorafgegaan het commando eerst over een divisie, later over een eskader.

fameuze land van Gascogne, evenals de minister Georges Leygues, die hem eigenlijk zijn schitterende carrière heeft geopend. Zijn vader was minister van Eredienst in het kabinet Méline, zodat hij werd opgevoed in de school der fijngeestigheid, welke in de toenmalige periode voor het hanteren van het Franse Episcopaat werd vereist. In de omgeving rond zijn vader heeft hij de Franse politieke zeden van nabij leren observeren en er de eerste lessen uit weten te trekken.

Zijn afkomst en zijn opvoeding hebben er ongetwijfeld zeer veel toe bijgedragen dezen meest vertrouwden medewerker van Generalissimus Gamelin te maken, tot wat hij is: zeeman, soldaat, diplomaat en bestuurder.

HET RIJKE CUBA.

Cuba is een rijk gebied. Het is het grootste eiland der Antillen. In de oertijd vormde het met andere nu als eilanden verspreide stukken grond het Middelamerikaanse continent.

De hoofdstad Havanna met haar prachtig parlementsgebouw, haar renbaan, haar casino, haar brede en smalle straten, is het lustoord der Amerikanen, een pleisterplaats voor alle reislustigen.

Karakteristiek Cubaans is de provinciestad Santiago. De bergen zijn er meer dan duizend meter hoog. Op de hellingen groeien sinaasappelbomen en koffieplanten. En dwars door de palmwouden voert de weg naar de uitgestrekte suikervelden, waaraan Cuba zijn welstand te danken heeft. Vroeger was tabak het voornaamste product. De Cubaanse sigaren — de „Havanna's — zijn wereldberoemd en genieten een hoge reputatie.

Opmerkelijk is de hygiëne, die op Cuba heerst. De overheid houdt streng de hand aan gezondheidsregelen en -voorschriften. De malaria bijvoorbeeld wordt er, evenals vrijwel overal elders, bestreden met kinine. Op blz. 125 van haar verslag (Eng. editie), verschenen in 1938, merkt de Malaria-Commissie van de Volkenbond terecht op, dat onder de anti-Malaria middelen kinine in de praktijk nog steeds de eerste plaats inneemt op grond van haar betrouwbare werking en het bijna volkomen ontbreken van giftigheid, gepaard aan een wijdverbreide kennis van gebruik en dosering ervan.

Voor de behandeling toont de Commissie zich een voorstander van de Korte Kininekuur, d.i. het toedienen van een dagelijkse dosis van 1 gram tot 1,3 gram kinine gedurende 5 tot 7 dagen. Nakuren worden niet gedaan, doch ieder recidief wordt op dezelfde wijze behandeld. Als prophylaxis beveelt ze een dosis van 400 milligram kinine aan, dagelijks in te nemen gedurende het gehele malaria-seizoen en nog enige tijd daarna.

Door het gebruik van kinine is de gezondheidstoestand aanzienlijk verbeterd op Cuba, het eiland, dat op 3 Juli 1898 — toen in de haven van Santiago de beslissende gevechten geleverd werden tegen Spanje — zijn vrijheid verkreeg.

M.Ned. No. 323.

BEZOEK VAN DEN PAUS AAN DE BASILIEK VAN MARIA MAGGIORE.

Op de 9de December begaf Zijne Heiligheid Paus Pius XII, omgeven van 21 kardinalen en alle leden van het pauselijk hof, zich naar de Basiliek van Maria de Meerdere, om aldaar in de kapel van de H. Maagd te bidden voor de wereldvrede.

Het bezoek van de H. Vader aan de beroemde basiliek was van een bijzondere betekenis, wijl Hij terugkeerde tot de kerk, waar Hij veertig jaar geleden Zijn eerste heilige Mis opdroeg.

Toen Zijn Heiligheid bad, zong het koor de motet „Alma Dei Parents" voor deze gelegenheid gecomponeerd door den directeur Licinio Refice en hetwelk geïnspireerd was door de woorden van het herdenkingsprentje, uitgegeven ter gelegenheid van de eerste H. Mis van den priester Pacelli.

De Paus verliet het Vaticaan om kwart voor tien; Zijn auto werd gevolgd door nog acht andere wagens. Een talrijke menigte bevond zich langs de weg, vooral in de buurt van de kerk, Santa Maria in Vallicella, wat de parochie van de H. Vader was als jong priester. De H. Vader zegende voortdurend de menigte.

Ongeveer om half elf arriveerde de Paus aan de Basiliek, waar Hij ontvangen werd door kardinaal A[illegible]ndrò Verde, aartspriester van de [illegible]siliek, en alle leden van het kapittel.

Eerst begaf men zich naar de kapel van St. Catherina, waar de kanunniken hun gehoorzaamheid betuigden en de paus een geschenk aanboden, bestaande uit een miniatuurschildering van de Allerheiligste Maagd, de Toevlucht van het Romeinse Volk.

In Zijn antwoord aan den kardinaal en het kapittel dankte de paus voor het geschenk, hetwelk Hem voortdurend zou herinneren aan het ogenblik van Zijn eerste H. Mis, daar het origineel van dit schilderij zich boven het altaar bevond, aan hetwelk Hij veertig jaar geleden Zijn eerste H. Offer opdroeg. Hij riep de bescherming van de H. Moeder af over alle priesters van de Basiliek en van geheel Rome. Hij sprak de hoop uit, dat zij ten alle tijde zouden uitblinken als voorbeelden van liefde, ijver en kuisheid. Tot slot smeekte Hij ook de hulp af van de Gezegende Maagd om het Romeinse volk te helpen in deze zo benarde tijden.

Na afloop van Zijn rede, begaf Hij zich naar de kapel van de Heilige Maagd, waar Hij neerknielde, omgeven van de kardinalen en de leden van het pauselijk hof. Hij verbleef hier ongeveer tien minuten.

Vervolgens besteeg Hij Zijn draagstoel en trok de pauselijke stoet in al zijn pracht onder bazuingeschal van zilveren trompetten en het enthousiast gejuich van de talrijke menigte naar het hoogaltaar.

Kardinaal Verde droeg hier een pontificale H. Mis op, waarbij de H. Vader van af de troon assisteerde.

Omstreeks één uur, toen de H. Mis beëindigd was, trok de pauselijke stoet naar de loggia op de façade van de basiliek, vanwaar men de ontzaggelijke menigte kon overzien, welke het plein en de aangrenzende straten vulde. De paus bleef enige minuten op de loggia in beschouwing van de menigte, welke Hem toejuichte.

Nadat stilte was ingetreden, gaf Hij Zijn zegen en nam Hij daarop afscheid van kardinaal Verde en het kapittel.

Weder waren de straten, waarlangs de stoet trok, gevuld met een enthousiaste menigte. Ongeveer om kwart over twee bereikte men het Vaticaan.

De Paus was zeer dankbaar voor de bewijzen van kinderlijke liefde en aanhankelijkheid, welke de Romeinse bevolking Hem betoond had.

PASSIESPEL AFGELAST.

Het passiespel te Oberammergau zal niet eerder meer gehouden worden dan één jaar na het aflopen van de oorlog.

Dit is de tweede keer, dat de Passie van Christus, sedert 300 jaren gespeeld door de dorpsbewoners van Oberammergau om reden van oorlog wordt uitgesteld.

HET KERKHOF DER GEMARTELDEN.

Te Paracuelles, nabij Madrid, is een kerkhof gewijd geworden, hetwelk de overblijfselen bevat van meer dan 10.000 mensen, door de Roden tijdens de burgeroorlog geëxecuteerd.

Talrijke geestelijke en wereldlijke autoriteiten woonden de plechtigheid bij.

Bovendien heeft men in de gevangenis van Madrid een altaar met een groot kruis opgericht ter herdenking van de slachtoffers der Roden. Toen het altaar opgericht werd, hield pater Palomeque, die in Augustus 1936 daar gevangen had gezeten, een rede, waarin hij de verschrikkingen beschreef, welke de gevangenen daar doorstaan hadden.

„HITLER IS ONS AL".

Het Zwarte Korps heeft een brief gepubliceerd, welke geschreven moet zijn door een veteraan die „heel duidelijk uitdrukt, wat wij allen voelen en wat ons, Duitsers de kracht geeft ons doel te bereiken".

Enige uittreksels van deze brief zullen ons een goed idee geven van het geheel:

„Adolf Hitler is niet als de andere mensen. Hij is Duitsland en de verstoffelijking van ons geloof en onze wil. Hij is ons bestaan".

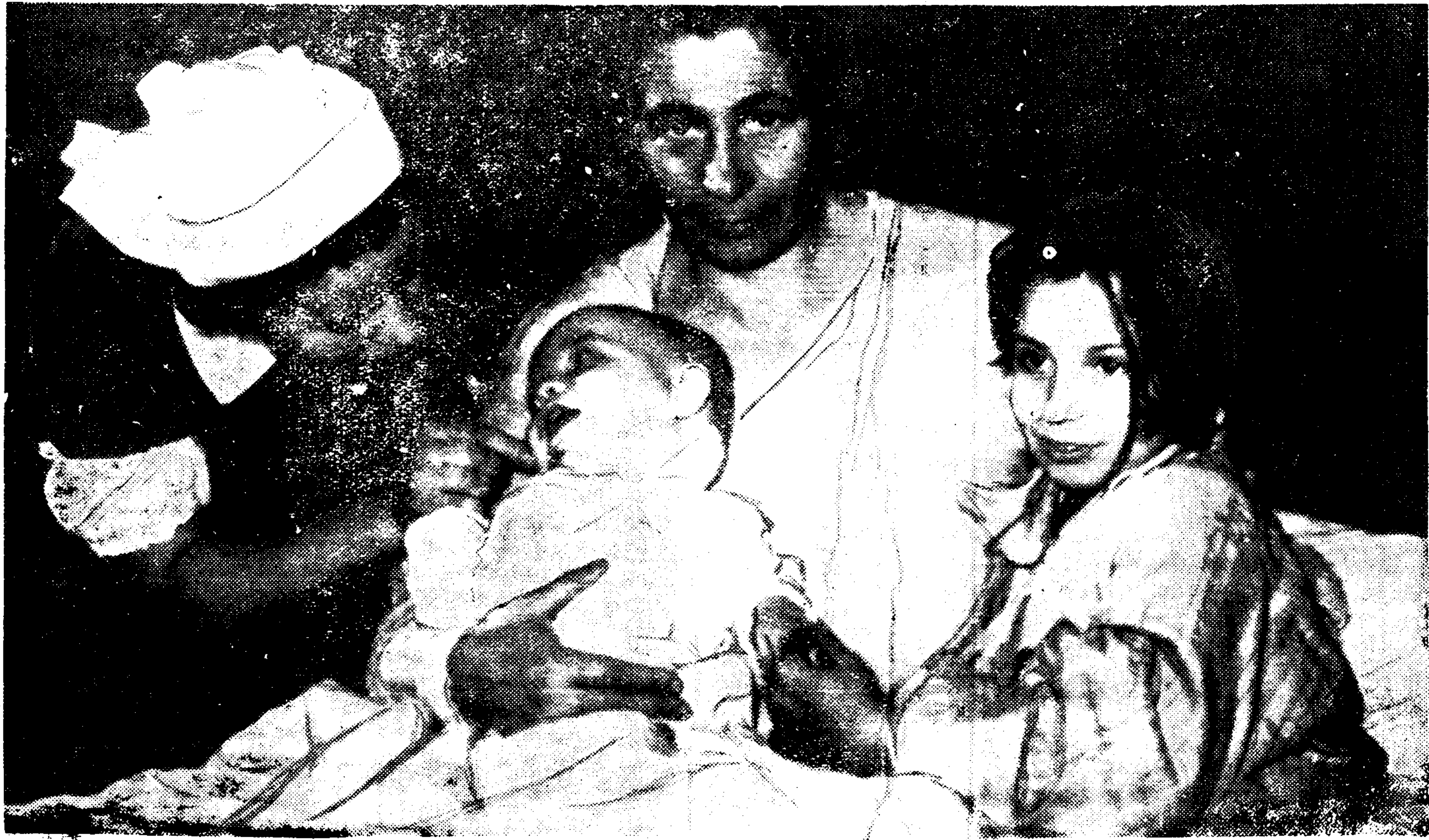
„Wanneer ik mijn vertrouwen in God stel, dan is het niet in een God, die met het volk speelt als een kat met een muis...... Ik geloof niet in een onnatuurlijk Totem. Ik geloof in een Duitse God.

DE ZALIGE MARTINUS DE PORRES.

De President van Peru heeft de Zalige Martinus de Porres, een dominikaanse kleurling lekenbroeder, verklaard tot Patroon van de Sociale Rechtvaardigheid in Peru.

De notabelen van de stad Lima hebben besloten de gedachtenis aan de geboorteplaats van de Zalige Martinus levendig te houden door het plaatsen van een bronzen gedenkplaats.

Dit alles geschiedt naar aanleiding der viering van het derde eeuwfeest van de Zalige Martinus, waarover onlangs in ons blad geschreven is.

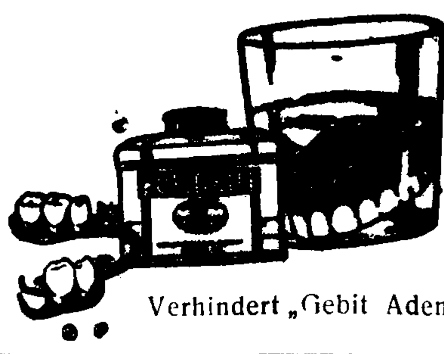
Mevrouw Wensvoort uit Rotterdam met twee van haar kinderen, allen behorend tot de geredde passagiers van de „Simon Bolivar" na de redding onder de hoede van een verpleegster in het ziekenhuis, uitgeput, maar toch gelukkig, dat zij behouden bleven. (telegrafisch overgebrachte foto).

Landswatervoorzieningsdienst.

Hierbij wordt ter kennis gebracht van de aangeslotenen op de waterleiding, dat voor het jaar 1940 de volgende wijziging is aangebracht in het tarief voor levering van leidingwater.

In tarief A is voor klasse 1 de maximum huurwaarde van F. 40 op F. 30 gesteld, terwijl klasse 2 dan met een minimum aanvangt van boven F. 30.

Verder is de prijs voor het meerverbruik voor de tarieven A tot en met G verlaagd van F. 1,25 en F. 1,10 tot F. 0,75 per kubieke meter. 3·1

KATHOLIEKE BIJEENKOMST IN WASHINGTON TER BESPREKING VAN DE LATIJNSE HISTORIE EN STAATS-PHILOSOPHIE.

Twee Katholieke cultuur groepen hadden een dezer dagen een bijeenkomst in het gebouw van „de Katholieke Universiteit van Amerika" te Washington om de historie van de philosophie van de Katholieke cultuur te bespreken.

„De Taak van de Katholieke Cul-was 't aangekondigde onderwerp van 't aangekondigde onderwerp van het Zuid-Amerikaans Katholiek Historisch Genootschap op har twintigste jaarlijkse bijeenkomst.

Op de vijftiende jaarlijkse bijeenkomst van het Amerikaans philosophisch Genootschap, zal het onderwerp behandeld worden" de Philosophie van de Staat", hetwelk geinspireerd werd door Z. H. Paus Pius XII, bij gelegenheid van het verleden jaar gehouden vijftigjarig jubileum van de Universiteit.

De Zuid-Amerikaanse Staten, wier culturele achtergrond wordt behandeld door afgevaardigden van leidende katholieke onderwijsinrichtingen in de Verenigde Staten zijn de volgende.

Venezuela: Mejuffrouw Marie Maden van de Fordham Universiteit.

Peru: Eerw. Dr. David A. Rubio van de Katholieke Universiteit.

Colombia: Eerw. Dr. James A. Magner van het Quigley Prepaartory Seminarie te Chicago.

Ecuador: Door Richard A. Pattee van het Staats-departement.

Bolivia: Mejuffrouw Elizabeth W. Loughran van het Boston-College.

Argentinië: Walter M. Langford van de Universiteit „Notre Dame".

Uraguay: en Paraguay: J. Manuel Espinosa van de Universiteit St. Louis.

Chili: Eerw. Dr. Edwin Ryan, New York City.

Brazilië: J. de S. Coutinho van de Katholieke Universiteit.

Sectie-vergaderingen van het Amerikaans Philosophisch Genootschap zullen de verschillende phasen bestuderen van de „Philosophie van de Staat" en verder een verhandeling over „Metaphysieke Grondslag van Politieke Actie" van prof. Albert Schlitzer van de Universiteit „Notre-Dame" en Dr. A. Joyce van het Dominicaner Studiehuis te Washington.

De „Propaganda-psychologie" zal bestudeerd worden onder leiding van Prof. Killiom Cummings van de Katholieke Universiteit en Dr. Malachy Sullivan van het Benedictijner College te Atchison, Kansa.

Lezingen die verder bij de bijeenkomsten zullen worden gehouden, zijn:

„het Individu en de Staat", door Dr. John F. McCormick, Loyola Universiteit, Chicago.

„de Philosophie van het Burgerlijk Recht", door Dr. Joseph V. Trunk, van het Trinity College, Sioux City, XIX 1a.

„de Philosophie van de Democratische Staat", door Prof. G. A. Briefs, Georgetown Universiteit, Washington.

„de Philosophie van de Totalitaire Staat" door Prof. Waldemar Gurian van de Universiteit „Notre Dame".

„de Coöperatieve Staat", door Prof. Jospeh Cook van het St. Petrus-Seminarie London, Ontario.

„de Kerk en de Staat", door Dr. Charles A. Hart van de Katholieke Universiteit. Williom F. O'Connor van het St. Francis-Seminarie te St. Francis, Wis., voorzitter van het genootschap, zal aan het jaarlijkse diner spreken over de „Politieke Philosophie", terwijl Mgr. Fulton J. Sheen van de Katholieke Universiteit zal spreken over „Philosophie en de Wereld-crisis".

DE OORLOG VERZOENT.

De oorlog slaat wonden en verdiept vijandschappen, zelfs een oorlog die bedoeld is om redding te brengen aan de mensheid. Maar de oorlog is óók in staat oude veten te doen vergeten en oude wonden te helen. De oorlog kan een brug slaan over kloven, die in tijd van vrede te breed en te diep waren. De oorlog drijft volkeren, die onder hetzelfde leed gebukt gaan, naar elkaar toe. De getroffenen zoeken steun waar vroeger vijandschap was.

Een treffend bewijs van deze verzoenende oorlogsreactie wordt geleverd door Tsjechen en Polen die elkaar wel onder zeer tragische omstandigheden gevonden hebben. Deze historische verzoening, die feitelijk onopgemerkt gebleven is temidden van de ontzetting die de meedogenloze zeeoorlog veroorzaakt, heeft te Londen plaats gevonden.

Onlangs bracht de Tsjechische oudpremier Hodza een bezoek aan den Poolsen minister-president Sikorski.

Later ontving Sikorski een bezoek van ex-president Benesj, met wien hij een uur lang van gedachten wisselde. Daarop bracht Benesj opnieuw een bezoek aan Sikorski en wel in het gebouw der Poolse ambassade. Van gezaghebbende wijze wordt verklaard, dat de staatslieden besprekingen voerden over samenwerking tussen Tsjechen en Polen, met name over de diplomatieke actie, die de leiders in de ballingschap voor hun twee landen zullen voeren. De grote nood van beide volkeren heeft hier een verzoening bewerkt die voor de toekomst misschien van grote betekenis kan zijn.

Het heeft heden geen zin na te gaan of de zaken anders gelopen zouden zijn indien Polen en Tsjechen eerder hun twisten en veten hadden bijgelegd. Het wijst zeer zeker niet op diplomatiek inzicht en wijs beleid dat Praag en Warschau een jaar geleden nog als vijanden tegenover elkaar stonden. De nationaal-socialistische politiek heeft in ieder geval van de Pools-Tsjechische tegenstellingen op handige wijze gebruik weten te maken.

Tussen Polen en Tsjechen, die na de wereldoorlog hun ideaal werkelijkheid zagen worden, heeft het nooit geboterd. Beide volkeren, die toch dezelfde belangen hadden en die waren aangewezen op elkaars vriendschap, hebben de twintig jaren na de oorlog niets gedaan om aan deze rivaliteit een einde te maken. De Pools-Tsjechische betrekkingen zijn vele malen zeer gespannen geweest. De Polen mokten omdat de Tsjechen hun het gebied van Teschen ontfutseld hadden op een wijze die Warschau weinig kon waarderen, daar de Polen op dit moment de handen vol hadden aan den Russischen vijand. Het betrekkelijk kleine gebied van Teschen heeft feitelijk de Pools-Tsjechische verhoudingen vergiftigd en het is wel tragisch dat beide landen, eerst na hun volledige vernietiging, elkaar in de vreemde gevonden hebben.

Men herinnert zich hoe Polen vorig jaar September er als de kippen bij was om Teschen terug te vorderen. Hitler steunde immers de Poolse eisen en Tsjecho-Slowakije was machteloos. Vandaag is het omstreden gebied, dat twintig paar vijandschap tussen Tsjechen en Polen gebracht heeft, van geen belang meer. Beide volkeren moesten hun onafhankelijkheid prijs geven aan denzelfden tegenstander, die vorig jaar de Pools-Tsjechische rivaliteit voor zijn eigen plannen benutte.

Er zit in deze tragische geschiedenis een les die door de Poolse en Tsjechische leiders, die in ballingschap de bevrijding van hun land afwachten, ongetwijfeld begrepen zal worden. We zeggen niet dat Tsjecho-Slowakije en Polen gered zouden zijn indien beide hun gemeenschappelijk belang eerder en beter begrepen hadden. Maar zeker is het dat het nationaal-socialisme een belangrijk deel van zijn veroveringen dankt aan de verdeeldheid en kortzichtigheid van zijn tegenstanders die zichzelf isoleerden.

NEDERLAND.

DS. KERSTEN ALS AARTS-CUMULANT.

Maar de religieusen weigert hij een minimum salaris.

Het „Kath. Schoolblad" verwacht dat we dit jaar bij de behandeling van de Onderwijsbegroting de stem niet zullen horen van ds. Kersten, betogend dat de kloosterlingen-onderwijzers millioenen wegslepen uit de Staatskas:

De heer Kersten is gelukkig niet ziek. noch slaapt hij gelijk de Baalpriesters. Ons Kamerlid waakt, Waakt in allerlei zin. En daar hij waakt, zouden wij hem willen adviseren eens na te rekenen, wat er uit 'sRijks schatkist zou gaan, als er net zoveel Kerstens in ons vaderland waakten, als er kloosterlingen-onderwijzers zijn.

Hoewel wij over weinig gegevens beschikken, menen wij toch, dat de rekensom aldus zou kunnen:

1. Salaris als Kamerlid f 4500 plus vrij vervoer eerste klasse; 2. salaris als veldprediker f 5500 plus mobilisatietoelage enz.;

3. Salaris als predikant f 3000; salaris als redacteur van „De Banier": P.M., 5 revenuen: P.M. Samen f 13.000 en wat er zoal bijkomt.

Natuurlijk gunnen we dit geachte Kamerlid, dat ook tegen cumulatie is, van harte deze dertien mille met de „plus"-jes. Maar we hopen toch — eerlijk gezegd — niet, dat dat aantal Kerstens even groot is als dat van de kloosterlingen-onderwijzers. De laatste doen hun plicht. Kersten verwaarloost die schromelijk door zijn afwezigheid als Kamerlid. En financieel zou het dan in de milliarden lopen.

Zouden we den heer Kersten mogen verzoeken, bovenstaande gegevens over te dragen aan zijn collega Zandt, die ze wellicht als uitgangspunt zou kunnen nemen voor een zijner beschouwingen over het onderwijs-probleeem, die we toch zeker zullen beluisteren?

Tot zover het Kath. Schoolblad.

De heer Kersten, momenteel een der grootste cumulanten uit de Kamer, heeft het zo druk met al zijn andere bezoldigde baantjes dat hij voor de Kamer geen tijd meer heeft en er dan ook zelden of nooit verschijnt.

Wat hem niet belet, deze functie te handhaven en het inkomen als Kamerlid te toucheren. Het schijnt dat zijn zeer christelijke principes zich daartegen niet verzetten.

Maar waarschijnlijk breekt hij er straks wel even uit om bij de Onderwijsbegroting weer even te fulmineren tegen de zeer bescheiden salarissen der kloosterlingen. Zijn gereformeerde kiezers zullen hem dan wellicht wel vergeven, dat hij verder weer uit de Kamer afwezig is.

DR. COLIJN BIJ DE UNI-LEVER.

De Unilever is een der concerns, waartegen in Nederland in de laatste tijden nog al wat geageerd is. Bekend is o.a. de anti-poliepactie; en de poliep is de Unilever.

Onlangs nu heeft Dr. Colijn het commissariaat aangenomen van deze Unilever, een betrekking waaraan een salaris is verbonden van 10 duizend gulden.

Verschillende bladen hebben tegen deze daad van den Minister van Staat scherp geageerd. We nemen hier over wat de Maasbode ervan schrijft:

Dr. Colijn und kein Ende!

Crisis-Colijn IV, formatie-Colijn V, rede Wittebrug, aanval op regering via „Telegraaf", commissariaat-Unilever; waarlijk, men kan niet zeggen, dat dr. Colijn er geen slag van heeft, op de aandacht van het Nederlands publiek beslag te leggen.

En we beleven het schouwspel, dat ook oprechte Colijn-vereerders als om strijd van hun pijnlijke verbazing blijk geven.

Zeer markant was b.v. de zo scherpe afkeuring door het „Utrechts Nieuwsblad" van de aanvaarding van het Unilever-commissariaat door dr. Colijn.

Ook wanneer men dit geval zo rustig mogelijk beschouwt, moet men noodzakelijkerwijze tot het inzicht komen, dat deze aanvaarding geen geste is van juist beleid.

Hoe men ook over Unilever denken moge, twee dingen staan vast.

Vooreerst, dat er — gemotiveerd of niet, dat kan in dit verband geheel buiten beschouwing blijven — in brede kringen van ons volk niet een bepaald welwillende stemming aanwezig is tegenover dit concern.

Ten tweede: dat met een bedrijf, dat tot zo grote omvang uitgroeide als Unilever, gewichtige publieke belangen betrokken zijn.

Welnu, elk dezer beide vaststaande feiten maken het èn voor een hoofdredacteur, speciaal van een principieel leidend orgaan èn voor den leider van een politiek partij totaal ongewenst, met zulk een concern in al te nauwe relatie te treden.

Want dan loopt hij gevaar, zijn blad en zijn partij te doen delen in de nu eenmaal ten opzichte van zodanig concern bestaande zeer gemengde gevoelens, en hij maakt het zich niet gemakkelijk, om ten opzichte van een zozeer het algemeen belang rakende instelling de zo volstrekt noodzakelijke objectiviteit in acht te nemen.

Daarom deed dr. Colijn, naar onze innige overtuiging, en als hoofdredacteur van „De Standaard" en als leider van de anti-revolutionnaire partij een zeer ongelukkige stap, toen hij toetrad tot het College van Commissarissen van Unilever.

Dit geldt zeker in versterkte mate, nu dr. Colijn in dubbel opzicht optrad als opvolger van dr. Kuyper als leider van de partij der „kleine luyden".

Aldus de Maasbode.

Het is intussen wel merkwaardig dat de gehele ant. rev. pers over deze zaak zwijgt. Zelfs de benoeming van Dr. Colijn hebben we tot nu toe in geen enkel ant. rev. blad gelezen.

Heel enthousiast is men blijkbaar ook in die kringen met deze nieuwe escapade van Dr. Colijn niet.

CURACAO.

JUBILE.

4 Januari zal het 12½ jaar geleden zijn, dat Fr. M. Canutus in functie trad als Hoofd van het St. Thomascollege. Bij dit unieke feit in de geschiedenis van het St. Thomascollege onze beste wensen voor de Jubilaris.

AANRIJDINGEN.

Dinsdag 19 December j.l. is de 55-jarige D.F. te Santa Rosa, door den 19-jarige wielrijder E.H. aangereden, met het gevolg dat 's mans schouder werd ontwricht en hij deswege naar het St. Elisabeth's Gasthuis is vervoerd en aldaar ter verpleging is opgenomen. Voor zover uit het onderzoek is kunnen blijken, zou geen strafbaar feit zijn gepleegd.

De 22-jarige J.R.P. heeft aan de Politie kennis gegeven, dat hij op Dinsdag 19 December j.l. in de Klipstraat alhier het 9-jarig jongetje D. met een door hem bestuurde auto had aangereden. Het kind bleek een verwonding aan het linkerbeen te hebben bekomen en is door P. naar het St. Elisabteh's Gasthuis vervoerd, waar het ter verpleging is opgenomen. De Politie onderzoekt of P. schuld aan deze aanrijding treft.

DE BISSCHOPPELIJKE ZEGEN.

Zonder het uitgelaten lawaai van andere jaren, heeft deze keer de jaarwisseling plaats gehad.

Het was op Oudejaars-avond op het Brionplein en in de aangrenzende straten heel wat stiller dan in andere jaren.

Misschien gaf juist deze betrekkelijke stilte meer wijding aan de bisschoppelijke zegen om klokslag twaalf uur. De Vroomheid en het verlangen om het jaar met Gods zegen te beginnen, vond dit jaar een betere verhouding. Andere jaren immers gaf dikwijls een al te losbandige geest aanleiding tot de veronderstelling, dat het godsdienstig hoogtepunt van de jaarwisseling slechts alleen diende om nog uitbundiger en losbandiger bepaalde gevoelens uitiing te geven.

Nu echter zag men meer, dan men vroeger vermoedde. Zeker er waren nog heel wat lieden, die men beter had kunnen missen, maar het grootste gedeelte was nu werkelijk daar uit het zuivere verlangen met Gods zegen het nieuwe jaar aan te vangen.

Nu was die zegen een werkelijke zegening en niet een gebaar in de ruimte.

Het is goed te weten, dat dit oude volksgebruik nog werkelijk levend is in de kern van het volk.

Hier gaf de bisschop het beste wat hij te geven had aan zijn volk, zijn zegen.

Moge die zegen het begin en de oorsprong zijn van een zegenrijk jaar zowel in tijdelijk als vooral ook in geestelijk opzicht.

HET NIEUWE JAAR.

Bij ons in de straat hebben bijna drie dagen onafgebroken verschillende radios getracht ons het humeur te bederven.

Om het hardst schetterden kakofoniën van klanken over de hoofden der voorbijgangers vol rum en wijn. Een onzer buurtbewoners had zijn radio zo hard gezet, dat hij, ondanks dat hij compleet versuft was door het veelvuldig klinken op het nieuwe jaar, zich genoodzaakt zag een straat verder te gaan zitten.

Zijn vrouw echter met haar diverse spruiten bleven geduldig de slagen van het noodlot ondergaan. Indien één der kleinen aan de knop draaide, om het toestel zachter te stellen, dan kwam vader aanwaggelen en zette hij de luidspreker weer op topprestatie en voerde hij tevens het geluid nog op door den dader een aframmeling te geven, wiens geschreeuw dan nog geaccompagneerd werd door de overige familie. Hij wenste met muziek het nieuwe jaar te beginnen. Het is maar goed, dat alle wensen niet vervuld worden, want, als onze buur zou moeten krijgen, wat wij hem gewenst hebben, dan viert hij op zijn zachtst gesproken nooit geen nieuwjaar meer.

Een onzer kennissen, een, wat vanzelf spreekt, buitengewoon beminnelijk mens had de oudejaarsavond in gepaste vreugde doorgebracht. Tegen twaalf uur ging hij naar het Brionplein; toch nauwelijks was hij de straat op, of een onbekend gebleven broeder mepte hem met een bierfles op zijn oog.

Het gevolg is dan ook, dat de goede man het nieuwe jaar slechts van één kant bezien kan en nog wel niet van de rooskleurige. Een oog is afgedekt door een lichtbeschermingsapparaat. Ook hij heeft zijn onbekende weldoener geen gelukkig nieuwjaar toegewenst.

U zoudt zo denken, dat dan in onze omgeving helemaal geen gelukkig nieuwjaar is gewenst, doch dan vergist U zich. Wij waren om twaalf uur op het Brionplein en direct na het schot en de zegening viel een jongeman om mijn hals, die me van alles toewenste en tegelijkertijd mijn vulpen kraakte.

Enfin, het was goed bedoeld en je wilt toch ook niet altijd roet in het eten gooien. Misschien is het ook wel een goed voorteken.

Met mijn beinkte borst vond ik het echter toch maar beter terug te keren. Halverwege echter viel ons een vrouw om de hals met een bon anja. Nu, wat doet je, je bent nu eenmaal de beroerdste niet, dus ook een bon anja.

Haar gelaat straalde van blijdschap. Zij bood nu haar oude moeder van plus minus zeventig jaar aan en vervolgens nog haar twee spruiten. We voldeden aan dit vriendelijk verzoek en klopten de hele familie op haar schouders.

We stevenden door en bereikten ons huis, waar de nodige gelukwensen gewisseld werden.

Het jaar is begonnen met vele wensen van bekende en onbekende mensen. Wat zal er werkelijkheid worden?

Ook U allen hebt veel toegewenst gekregen, vervat in die algemene wens, een gelukkig Nieuwjaar. Ook wij sluiten ons nogmaals daarbij aan en hopen van harte, dat ondanks de vrees voor de toekomst, de hoop in U allen moge blijven leven op een voorspoedig 1940.

TWEEDE K.L.M. VLUCHT NAAR AFRIKA.

Nederland—Johannesburg in één week

Wij meldden reeds dat bij de K.L.M. een tweede bijzondere vlucht naar Zuid Afrika in voorbereiding was.

Thans wordt gemeld dat ook deze vlucht werkelijkheid wordt. Het vertrek zal echter met het oog op de thans heersende Europese toestanden van Napels plaats vinden. Zoals bij de Indië vluchten het geval is, zullen de deelnemers per trein naar Napels reizen. De praktijk heeft uitgewezen, dat deze reis zonder moeilijkheden verloopt. Voor de nachttrajecten rijden slaapwagens mede.

De volgende bijzonderheden kunnen wij over deze commerciële vlucht meedelen.

De reisroute.

Gevlogen zal worden van Napels via Athene — Alexandrië — Luxor — Wadi Halfe — Khartoum — (Malakal) — Juba — Nairobi — Dodoma — M'Pika — Bulawayo naar Johannisburg.

De reisduur.

Ondanks het feit de de reis van Nederland naar Napels per trein moet worden gemaakt, kan het hele traject in één week worden afgelegd. Het gedeelte Napels — Johannisburg en omgekeerd zal thans in 4½ dag worden gevlogen. Bij de vlucht van de „Reiger" in December van het vorige jaar, welke zes dagen duurde, is namelijk gebleken, dat 4½ dag zeker voldoende is. Het verblijf in de Unie zelf zal 2 weken duren, zodat deze uiterst snelle verbinding het zakenlieden mogelijk maakt binnen 4 weken weer thuis te zijn.

Passageprijs.

Voor de vlucht, die in Napels zal aanvangen en in Johannesburg zal eindigen, bedraagt de enkele reis f 1340.—, retour f. 2415.—. In dit bedrag zijn hotelaccomodatie, maaltijden, transport van en naar de vliegvelden, enz., enz., begrepen, zoals zulks op de Indië-route gebruikelijk is. Voorts worden twee lichte koffers kosteloos ter beschikking van de passagiers gesteld.

Per persoon mag 20 kg. bagage vrij worden vervoerd. Overbagage wordt tegen f 6.— per k.g. berekend, voor de heen- resp. de terugreis, voorzover het laadvermogen van het vliegtuig dit vervoer toelaat.

Met de Holland-Afrika-Lijn werd echter een bijzondere regeling getroffen, die het mogelijk maakt de overbagage van passagiers met haar boten te doen vervoeren tegen dezelfde voorwaarden, die voor de bootpassagiers gelden.

Het heeft bij de opzet in de bedoeling gelegen de vlucht ditmaal min of meer het karakter te geven van een zakenreis, alhoewel er uiteraard voor toeristen ook plaats in het vliegtuig zal zijn. Het is echter gebleken, dat de tijd gunstig is voor een versteviging der commerciële banden tussen Nederland en de Unie.

De vlucht zal worden uitgevoerd met een Douglas DC-3, het type, dat het vorige jaar bewezen heeft zeer geschikt te zijn voor de Afrika route. Waarschijnlijk zal de „Reiger" hiervoor weer worden uitverkoren.

OOK EEN HELD!

Door de 40-jarige weduwe P. geb. S. is aangifte gedaan, dat in de nacht van 20 op 21 December een haar onbekend persoon in haar woning is binnengedrongen, die, toen hij zich ontdekt zag, de vlucht nam. Als verdacht aangehouden de 28-jarige C.E.A.

OFFICIELE BEKENDMAKINGEN.

Toelating:

J. A. Howell, tot de uitoefening van de tandheelkunst op de Bovenwindse eilanden voor de tijd van een jaar.

J. J. Waller, arts, tot de uitoefening van de geneeskundige praktijk in Curaçao.

Verlof.

(Buitenlands-, Binnenlands-, buiten bezwaar van den Lande, Vrijstelling van dienst).

A. J. W. Schlag, 5 maanden binnenl. verlof; datum ingang 15 Januari 1940.

Waarneming:

De commies Mr. L. Ch. Kwartsz, werkzaam ten parkette van den Procureur-Generaal is belast met de waarneming van het ambt van Advocaat-Generaal bij het Hof van Justitie in Curaçao, ged. de aan deze verleende vrijstelling van dienst en binnenl. verlof; datum ingang: 1 April 1940.

Benoeming:

Ds. H. W. Eldermans is herbenoemd tot lid van de Commissie van Onderwijs op Curaçao.

Bevordering:

De commies J. van Toorn, werkzaam ter Administratie van financiën; tot hoofdcommies; datum ingang: 1 Januari 1940.

De adjunct-commies Mej. J. C. Statius Muller, werkzaam ter Inspectie van het Onderwijs; tot commies; datum ingang: 1 Januari 1940.

De adjunct-commies J. M. F. Pietersz, werkzaam ten kantore van den Directeur van de Openbare gezondheidsdienst; tot commies; datum ingang: 1 Januari 1940.

De adjunct-commies F. J. Ch. Kwartsz, dd. griffier bij het Kantongerecht op Aruba; tot commies; datum ingang: 1 Januari 1940.

De Gouvernements-Secretaris,
Gronemeyer.

H. MIS VOOR DE MILITAIREN.

Aanstaande Zaterdag om zeven uur wordt er in de Kapel van de Zusters op het Brionplein een H. Mis opgedragen voor alle militairen en oud-militairen. Zij, die niet door actieve dienst verhinderd zijn, worden dringend verzocht aanwezig te zijn.

Begint het jaar goed als een plichtsgetrouw katholiek en militair.

WERELD IN VOGELVLUCHT.

NEDERLAND.

Overgenomen uit de Beurs & Nieuwsb.

Ongeveer vijftig geredden van de Simon Bolivar zijn per trein naar Lissabon gegaan, vanwaar zij per S.S. „Stuyvesant" naar West Indië zijn vertrokken.

Het departement van defensie bestelde zes onderzeebootjagers. Drie hiervan zullen worden gebouwd bij de Ned. Droogdokmaatschappij, drie bij Smit's scheepsbouwwerven te Kinderdijk. De turbines worden vervaardigd bij Stork en Co., te Hengelo.

De Minister van buitenlandse zaken deelde aan de Kamer mede, dat het verdrag met Duitsland inzake het betalingsverkeer, dat op 18 December 1937 inging, verlengd is tot 31 December 1940. In de loop van het eerste kwartaal zal onderhandeld worden over versoepeling van het betalingsverkeer. Indien dit niet mogelijk is, dan zal het verdrag 31 December worden opgezegd.

De Oud Koopvaardijkapitein en lid van de stuurlieden examencommissie J. Steenborg is benoemd tot ridder in de orde van Oranje Nassau.

De Rijkspersdienst meldde, dat verscheidene vliegtuigen van onbekende nationaliteit over Noord Friesland en de Waddeneilanden zijn gevlogen, alwaar zij door de Nederlandse luchtdoelartillerie werden beschoten.

De heer Gotfried Crone hield in de Kamer van Koophandel een nieuwjaarsrede waarin hij zeide, dat hem de regeringsprijzenpolitiek zoals deze de eerste tijd na het uitbreken van de oorlog is gevoerd, minder gelukkig voorkwam. Tot nog toe was de prijsstijging geenszins buitensporig. De ontwikkeling van de toestand in verband met de kosten voor het levensonderhoud gaf geen aanleiding tot ongerustheid. Indien wij loonsverhogingen beperken evenals de winstneming dan zullen we veel van de moeilijkheden waarmede Nederland te kampen had in de vorige wereldoorlog kunnen voorkomen.

Oud premier Colijn zeide in een radioredevoering, dat als aan het einde van de oorlog de grote landen uitgemergeld zijn, de kleine nabuurstaten dat ook zullen zijn. Daarnaast wees hij er op, dat er een grote mogendheid is in Europa, die meent als missie de ontketening van de wereldrevolutie te hebben. Er is geen betere voedingsbodem voor de bolsjewistische revolutie dan een zieltogend West Europa.

Spr. meent dat er geen reden is om te wanhopen aan de toekomst en er is geen aanleiding tot defaitisme. Hiervoor echter is geestelijke kracht nodig.

De traditionele Lord Mayor wisseling te Londen had dit jaar zonder plechtigheid plaats vanwege de oorlog. Rechts de oud-Lord Mayor Sir Frank Bowater, links de nieuwe Sir William Coxen.

De bekende Franse vlieger Codos met zijn collega Guillaumet wil een non-stop vlucht houden van Parijs naar Rio de Janeiro, met het eerste stratosfeervliegtuig „Camille Flammarion".

Het eiland Marken (Holland) hield op eiland te zijn, doordat het met het vasteland verbonden werd.

F. E. Sillanpää, de Finse auteur, kreeg in 1939 de Nobelprijs voor litteratuur.

Bij de grote parades te Moskou ziet men altijd hele files sportlui.

Een Duitse soldaat draagt munitie naar zijn post.

Ongeveer 20.000 nieuwe Italiaanse kolonisten zijn naar Lybië gekomen, en worden daar door gouverneur-generaal Balbo verwelkomd.

Engelse mijnenvegers aan het werk aan de kust van Groot-Brittannië.

Het is met de geheimen van het geloof als met de zon.

In de zon kunnen wij niet zien, maar in haar licht zien wij alles anders.

Zonder het geloof is het leven werkelijk een onzinnige en een dwaze komedie, waarin meestal het kwaad en het lage triompheren en de deugd vertrapt wordt.

In het licht van het geloof wordt ons leven een blij en hoopvol wederkeren in het vaderhuis, een moedig en dapper voorwaarts gaan op verre wegen naar wier einde de grote harmonie der eeuwige gerechtigheid ons wacht.

Zonder het geloof zijn de tegenspoeden van het leven een schrille, onopgeloste dissonant, een doelloos lijden, waartegen men tevergeefs in opstand komt, dat men hoogstens met stomme berusting draagt.

In het licht van het geloof worden zij een beproeving, een loutering waarover in de verte, verzoenend, het jubellied der eeuwige vreugde reeds weerklinkt.

Zonder geloof is de dood een afscheid zonder weerzien, een verzinken in het niet, in het eeuwig duister.

In het licht van het geloof is sterven rust na harde strijd, de vervulling van onze hoop en van ons vurig verlangen, het terugkeren naar het Vaderhuis tegen avondtijd.

Zeker, ook de gelovige mens ontsluiert het leven niet al zijn raadselen; maar dat is het onderscheid, dat zij hem de innerlijke rust niet kunnen roven, omdat hij weet, dat een eeuwige wijsheid en liefde over hem waakt, die het kleed zijns levens weeft uit duizend draden.

Nu ziet hij van dat kleed slechts de achterkant, waar de draden vaak verward dooreen lopen.

Maar hij is er diep van overtuigd, dat eenmaal het uur zal komen, dat hij dit kostelijk kleed, dat God hem heeft geweven uit zijn levensvreugde en lijden, uit strijd en nood, met vreugde aanschouwen zal om er in uit te rusten in eeuwige vrede.

BRITTANNIA RULES THE WAVES......?

Wie Engeland zegt, zegt ook vloot. En een heel populair Engels lied herinnert er aan, dat Brittannië dank zij haar vloot de zeeën beheerst Brittannia rules the waves......

De geweldige Engelse vloot, bij uitstek gekarakteriseerd in de befaamde Home Fleet, werd in September, tijdens de crisis van München, gemobiliseerd. En thans voert ze haar oorlogstaak uit, n.l. het vrij houden van de zee van vijandelijke schepen, zowel koopvaarders als oorlogsbodems en het tegengaan van het vervoer van contrabande en de Duitse export.

Bij het uitoefenen van het eerste en belangrijkste deel van haar taak heeft ze bereids enkele gevoelige verliezen geleden. De „Courageous" en de „Royal Oak" zo kort geleden hebben er aan herinnerd, dat de Engelse vloot zware offers zal moeten brengen. Wat het tweede deel van haar taak betreft, die overigens in de allereerste plaats de bescherming en verdediging van het Britse wereldrijk inhoudt, maakt ook Nederland kennis met een optreden, dat niet bepaald onverdeelde instemming verwekt.

Drie honderd jaar lang was de Engelse vloot het symbool van Engeland's macht. Mannen als Winston Churchill zijn er nu op uit, deze traditie voort te zetten en te herbouwen, wat in de oorlogsmoede jaren na 1918 werd afgebroken.

Nu de troepentransporten naar Frankrijk regelmatig plaats vinden, Engeland zijn verbindingen over zee naar behoren onderhoudt en de Duitse vlag slechts wappert in de havens, waar Duitse schepen geïnterneerd zijn, komt van zelf de vraag naar voren, hoe groot die Engelse vloot wel is, hoe sterk en hoe doelmatig en of ze in staat zal blijven, Engeland te beschermen en eventueel zelfs tot de aanval op Duitse maritieme bases over te gaan. Wat dit betreft, vallen er intussen volstrekt geen voorspellingen te doen.

Men kan inmiddels aan het cijfer drie honderd vasthouden. Dit zegt op zich overigens niet al te veel. Het belangrijkste is in dien aanzien wel, dat deze vloot eigenlijk te klein is. Winston Churchill, die er thans als first lord of the admirality de leiding van heeft, stelde in 1935 vast, dat Engeland slechts over een halve vloot beschikte. Toen was men echter reeds aan een nieuw vlootprogramma begonnen. Maar in deze tweede wereldoorlog is de Engelse vloot kleiner dan ze in 1914 was. Gelukkig is de Duitse vloot onbetekenend, daar ze slechts twee slagschepen en enkele kleine kruisers telt. Maar haar aantal onderzeeboten en de doelmatigheid van dit wapen vormen een ernstige bedreiging en de naaste toekomst zal leren, in hoeverre Engeland in staat zal zijn, aan deze bedreiging een einde te maken.

Wat de vloot zelf betreft, deze is niet alleen kleiner dan in 1914, ze moet thans ook het hoofd bieden aan gevaarlijke aanvallen uit de lucht, die in 1914—1918 nog geen probleem vormden.

Tijdens de wereldoorlog beschikte de Engelse vloot over 35 slagschepen. Het tegenwoordige aantal van 15 geeft enigszins een idee van de teruggang ook voor de andere typen.

En deze vijftien slagschepen zijn lang niet alle up to date. Een deel ervan is na 1934 gemoderniseerd. Volgens het programma, dat in de laatste jaren werd uitgevoerd, zouden de slagschepen evenals de rest van de vloot in 1941 aan de modernste eisen hebben beantwoord. Het lijdt nauwelijks twijfel, dat dit programma nu veel sneller wordt uitgevoerd. Men heeft hierover reeds het een en ander kunnen lezen. 1914 was het jaar voor wat de experts een goed uitgebalanceerde vloot noemden, een vloot, uit een voldoend aantal schepen van elk type bestaande. En het slagschip moest dan de kern vormen, ten spijt van een bij velen heersende, pessimistische opvatting, dat dit type had afgedaan.

De slagkruiser kon vroeger nauwkeurig onderscheiden worden van het slagschip. Maar sinds het moderniseren van H. M. S. „Hood" zijn deze twee typen vrijwel versmolten en men rangschikte ze in één klasse, het z.g. capital ship. De capital ships, die momenteel voor de diverse vloten worden gebouwd, in totaal ongeveer dertig, zijn even snel en soms sneller dan schepen als de „Hood", de „Repulse" en de Aenown", die men officieel nog als slagkruisers beschouwt.

Het slagschip, ofwel capital ship, is de zwaarste en best gewapende eenheid van elke vloot van betekenis. Zoals gezegd, telt Engeland er vijftien — dit aantal is na de ondergang van de „Royal Ark" tot veertien verminderd — terwijl er vijf in aanbouw zijn en er twee gedurende dit jaar op stapel werden gezet.

De twee modernste typen van het capital ship der Engelse vloot zijn de „Nelson", een gevaarte van 33950 ton, met een snelheid van 23 knopen en een bewapening van negen 40 cM.-kanonnen (16 inch) en de „Hood", die 2100 ton groot is, 31 knopen loopt en acht 37,5 c.M.-kanonnen (15 inch) en twaalf kleinere kanonnen heeft (5.5 inch.)

Na deze twee komen wat de grootte betreft de moederschepen voor vliegtuigen, die gebouwd werden op grond van de ervaringen, tijdens de wereldoorlog opgedaan. Behalve de reeds genoemde zes — door het verlies van de „Courageous" tot vijf teruggebracht, — beschikt de Engelse vloot nog over enkele van deze schepen in kleinere uitvoering. De nieuwste en doelmatigste is de „Ark Royal", die een waterverplaatsing heeft van 22.000 ton, een snelheid van 31 knopen en een bewapening van zestien 4,5 inch-kanonnen. Ze kan zestig vliegtuigen aan boord bergen.

Het aantal kruisers van de Engelse vloot bedraagt 61. Ze variëren in grootte van 10.000 tot 4200 ton. Dertien ervan hebben een bewapening van 8 inch-kanonnen. Ze doen bijna allemaal ver van Engeland dienst.

Evenals bij slagschepen en slagkruisers zijn de verschillen tussen kruiser en torpedojager bijna uitgewist. Verschillende torpedojagers van drie duizend ton kunnen eigenlijk beter in de kruiserklasse worden geplaatst.

De Engelse vloot beschikt slechts over kleinere typen van torpedojagers en de grootste in die klasse zijn die, welke tot het z.g. „Tribal"-typen behoren. Ze meten 1870 ton, hebben een snelheid van 38 knopen en een bewapening van acht 4.7 inch-kanonnen, alsmede vier lanceerbuizen voor torpedo's.

De torpedojagers hebben de zwaarste taak. Behalve het jagen op onderzeeërs, torpedoboten en het beschermen van de slagschepen, doen ze allerlei andere diensten. De bemanningen hebben het vaak hard te verantwoorden.

Bij het einde van de wereldoorlog beschikte de Engelse vloot over vier honderd torpedojagers. Dit aantal bleek nog onvoldoende. De 166 van heden steken er enigszins schriel bij af, al is hun doelmatigheid dan sterk verhoogd. Er zijn er nog 33 in aanbouw of bijna gereed.

De twee en vijftig onderzeeboten van de Engelse vloot hebben als grootste type dat van de „Clyde", een vaartuig met een waterverplaatsing van 1850 ton en een snelheid van 22.5 knopen, een bewapening van een 4 inch-kanonnen en zes lanceerbuizen. Het kleinste type is dat van de Unity-klasse, welke 540 ton groot is en elf knopen loopt. Er zijn voorts zes onderzeeboten, die tevens mijnen kunnen leggen.

Het totaal van deze driehonderd eenheden staat voor hetgeen men gewoonlijk een vloot noemt. Bij een vloot behoren echter nog tal van kleinere vaartuigen, zoals mijnenvegers, patrouillevaartuigen, snelle, gewapende motorboten, die verkenningsdiensten verrichten, mijnenleggers en patrouillevaartuigen. Engeland heeft twaalf patrouillevaartuigen van 500 tot 600 ton, die met een 4-inch-kanon bewapend zijn en 20 knopen lopen. Ze zijn in de vorige oorlog heel doeltreffende gebleken bij het jacht maken op onderzeeboten.

We hebben er reeds de aandacht op gevestigd, dat verschillende schepen buiten de Engelse wateren dienst doen. De Royal Navy is dan ook georganiseerd in een aantal vloten en eskaders, waarmede al naar gelang de omstandigheden bepaalde formaties worden gevormd. Hiervoor werd in de loop der eeuwen een systeem uitgewerkt, dat zijn voortreffelijkheid bewees tijdens de Abessynse crisis, toen Engelse oorlogsschepen uit alle delen van de wereld naar de Middellandse Zee werden gedirigeerd. In deze zee ligt de belangrijkste macht, gemiddeld vijf of zes capital ships omvattend, negen kruisers, een vliegtuigmoederschip, dertig of meer torpedojagers, negen onderzeeboten en tien mijnenvegers.

Op deze Middellandse Zee-vloot volgt in belangrijkheid de vermaarde Home Fleet, de thuisvloot. Vele malen heeft deze vloot in geruchtmakende berichten gefungeerd. Toen de Home Fleet naar de Middellandse Zee gestuurd werd, ook weer tijdens de genoemde crisis, maakte dit een bijna even grote indruk als een oorlogsverklaring.

De Home Fleet bestaat uit zes slagschepen, zes kruisers (grote), twee moederschepen voor vliegtuigen, dertig torpedoboten en twaalf onderzeeboten. Ze heeft als aanvulling de Reserve Fleet, die grotendeels uit verouderde, maar nog bruikbare schepen bestaat en 21 kruisers telt, vijftig torpedoboten, een moederschip voor vliegtuigen, vijf mijnenvegers en andere kleine vaartuigen.

Deze Reserve Fleet is vooral in de laatste weken aangevuld met als hulpkruisers uitgeruste, gewapende koopvaardijschepen. Een laatste reserve voor de Home Fleet wordt nog gevormd door een aantal andere schepen, die te Portland in gereedheid worden gehouden. Hiertoe behoren onderzeeboten, mijnenvegers en vaartuigen, ingericht voor de jacht op onderzeeërs. De reserves staan buiten het getal der 300 eenheden.

Het z.g. China Station, de Britse vloot in het Verre Oosten, met als basis het vlak bij ons Indië liggende Singapore, omvat zes kruisers, twaalf torpedoboten, een vliegtuigmoederschip, een mijnenlegger, vijftien onderzeeboten, negen mijnenvegers en enkele andere vaartuigen, zoals voor de grote rivieren geschikte kanonneerboten. Ten slotte bevinden zich in het Oosten nog eskaders ter bescherming van Brits Indië (East India Station), in de West Indische wateren, in Canada en Australië, Nieuw Zeeland inbegrepen.

In vredestijd zijn voor het bemannen van al deze schepen 121.000 officieren en manschappen nodig. Dit aantal stijgt in een oorlog beduidend. Het onderhoud van de vredessterkte kost twaalf millioen pond sterling per jaar, alleen aan soldij. Bij het einde van de vorige oorlog bedroeg het personeel van de Royal Navy meer dan 40.000 man.

Aan het hoofd van de organisatie ten behoeve van de Engelse vloot staat het aloude instituut, de Admirality. Hier deelt Winston Churchill de lakens uit, gelijk hij dat in de vorige oorlog heeft gedaan. Het oppercommando van de vloot berust bij admiraal Sir Dudley Pound, een veteraan van de grote zeeslagen in de vorige oorlog en een waardig opvolger van den groten Beaty. Hij commandeerde in de slag van Jutland de „Colossus" en was 6 jaar geleden met Winston Churchill de eerste, die op herbewapening aandrong, in geval van een nieuwe oorlog „a hell of fight" voorspellend.

SPORT - RUBRIEK

Officiële Mededelingen

van

"De Curaçaose Voetbalbond".

STAND VAN DE COMPETITIE 1939

A-KLASSE	gesp.	gew.	gel.	verl.	doelpunten voor	tegen	punten	gem.
Jong Holland 1	6	6	0	0	19	4	12	2.—
Atletico 1	3	3	0	0	12	1	6	2.—
S.U.BT. 1	5	4	1	0	24	5	9	1.80
Scherpenheuvel 1	5	2	1	2	11	15	5	1.00
Hollandia 1	6	1	3	2	5	10	5	0.83
Volharding 1	5	2	0	3	12	7	4	0.80
R.C.C. 1	5	1	1	3	6	9	3	0.60
Asiento 1	6	1	1	4	5	17	3	0.50
Hercules 1	5	1	0	4	2	21	2	0.40
Transvaal 1	5	1	0	4	6	16	2	0.40

RES.A-KLASSE	gesp.	gew.	gel.	verl.	doelpunten voor	tegen	punten	gem.
Jong Holland 2	3	3	0	0	8	1	6	2.—
Scherpenheuvel 2	3	3	0	0	9	3	6	2.—
S.U.B.T. 2	5	4	0	1	19	5	8	1.60
Asiento 2	2	1	0	1	1	5	2	1.—
Hercules 2	1	0	0	1	0	3	0	0.—
Transvaal 2	3	0	0	3	3	8	0	0.—
Volharding 2	2	0	0	2	1	9	0	0.—
Atletico 2	3	0	0	3	0	8	0	0.—

B-KLASSE	gesp.	gew.	gel.	verl.	doelpunten voor	tegen	punten	gem.
Jong Curaçao	4	4	0	0	7	0	8	2.—
Volcania	3	2	0	1	9	5	4	1.33
Sparta	2	1	0	1	2	1	2	1.—
D.C.C.	2	1	0	1	4	3	2	1.—
Willemstad	4	1	0	3	6	12	2	0.50
Arsenal	3	0	0	3	1	8	0	0.—

JUNIOR-KLASSE	gesp.	gew.	gel.	verl.	doelpunten voor	tegen	punten	gem.
S.U.B.T.	2	1	1	0	6	3	3	1.50
Scherpenheuvel	3	2	0	1	6	3	4	1.33
Volcania	3	1	1	1	5	10	3	1.—
Hercules	4	2	0	2	12	7	4	1.—
Tropials	3	1	0	2	4	6	2	0.66
Jong Holland	1	0	0	1	0	4	0	0.—

Hierboven, de stand van de competitie 1939, zoals deze was, toen het op voorstel van S.U.B.T. werd stopgezet. Er moesten nog belangrijke wedstrijden gespeeld worden. Onder anderen de wedstrijden **S.U.B.T. — Volharding S.U.B.T. — Jong Holland, Jong Curaçao — Arsenal,** enz. (Zie bovenstaande schema's).

De nieuwe competitie zal binnenkort aanvangen. Voorlopig staat voor Zondag 7 Januari 1940 op het programma, de eindwedstrijd voor de Zilveren bal:

Jong Curaçao — D.C.C.

De Verenigingen Volcania, M.S.V. en Tropials is een boete opgelegd van f 5.00 ingevolge art. 21 lid 6 d.

HET BESTUUR.

LUXEMBURG ONBEVREESD.

Luxemburg vertrouwt op de tussenkomst van Groothertogin Maria Adelheid, die in geur van heiligheid gestorven is.

Wij vrezen de legers niet, want wij weten, dat er iemand in de hemel is, die ons liefheeft en die voor ons bij God tussenbeide zal komen.

Aldus spreken de vrome Luxemburgers en zij beginnen U te vertellen over het schone leven van hun vroegere groothertogin, die, zo hopen zij vurig, spoedig tot de eer der altaren zal worden verheven.

Groothertogin Maria Adelheid was de zuster van de thans regerende vorstin. Kort na de wereldoorlog werd zij gedwongen afstand te doen van de troon. Zij werd er van beschuldigd pro-Duitse gevoelens te bezitten, welke o.a. hun grond vonden in het officiële bezoek, dat keizer Wilhelm haar bracht. Zij had haar troon kunnen redden, wanneer zij in het huwelijk getreden was met een prins van Franse bloede. Zij weigerde echter en gaf er de voorkeur aan in te treden bij de Carmelitessen.

Zij leefde daar jaren in gebed en volkome eenzaamheid.

Door ziekte gedwongen moest zij het klooster verlaten en na herstel deed zij haar intrede bij de Kleine Zusters der Armen te Rome. De kranten echter maakten dit bekend en zij werd een bezienswaardigheid. Van alle kanten kwamen nieuwsgierige mensen om de schone hertogin te zien werken voor de armen. Krantenmensen en fotografen vielen haar voortdurend lastig en dwongen haar tenslotte Rome te verlaten.

Zij vertrok toen naar München, studeerde er medicijnen en werd verpleegster. Een harer zusters woonde te München en was verwant met het koninklijk huis van Beieren. Zij ging al weldoende rond en dikwijls leed zij zelf honger om de haar toevertrouwde armen toch maar te kunnen helpen. Zij werkte zolang zij kon.

Op zekere dag viel zij bewusteloos, werd naar huis gebracht, alwaar zij in volle overgave haar heilige ziel aan God teruggaf.

Is het wonder, dat de Luxemburgers vertrouwen hebben in hun vroegere groothertogin.

Tijdens de oorlog 1914 — 1918 was zij regerend vorstin van hun land, nu is zij een heilig vorstin in de hemel. Zij zal Luxemburg helpen. De Luxemburgers vrezen niet.

Men moet geleden hebben, om mens te worden. Ik zeg niet, dat men de uitersten ondervonden moet hebben. Maar men moet althans kennis gemaakt hebben met hinderpalen, met teleurstellingen op een of ander punt, men moet ook het harde leed en de angel van het verdriet hebben leren kennen. Het lijden is een middel tot zedelijk opvoeding.

Het hart heeft dikwijs een andere logica dan het verstand.